

Poiss, tiiger ja otsatu Vaikne ookean

Yann Martel „Pii elu“ (inglise keeles „Life of Pi“)

eesti keeles 2005. aastal

kirjastus Pegasus

„Pii elu“ on jutustus poisist, kes astus 21. juunil 1977. aastal Jaapani kaubalaevale Tsimtsum, kuid juba mõni päev hiljem leidis ennast keset üüratut Vaikset ookeani päästepaadist koos metsiku Bengali tiigriga.

Raamatu autor Yann Martel on sündinud 25. juunil 1963. aastal Salamancas Hispaanias. Ta kasvas üles Costa Ricas, Prantsusmaal, Mehhikos ja Kanadas. Täiskasvanuna veetis ta aega ka Iraanis, Türgis ja Indias. Praegu on tal Kanada kodakondsus. Oma esimese teose „Seven Stories“ avaldas ta 1993. aastal. „Pii elu“ on tema neljandaks raamatuks, millega ta võitis 2002. aastal maineka Bookeri auhinna.

Seiklusromaan „Pii elu“ on sobiv lugemiseks kõikidele, kuigi mõned raamatu osad võivad väiksematele igavatena tunduda. Raamat koosneb sajast peatükist, mis on jaotatud kolme ossa, millest esimeses saab lugeja ülevaate peategelase lapsepõlvest Pondicherrys. Teine osa jutustab peamiselt seiklustest Vaiksel ookeanil ning kolmandas osas saab teada, kuidas kaubalaeva uppumise asjaolusid tulevad välja selgitama kaks Jaapani laevafirma töötajat.

Romaanil on üksildase tegevuspaiga tõttu ainult kaks peamist tegelast, kellest esimene on 16-aastane India poiss Piscine Molitor Patel, kes enda eesnime imeliku häälduse tõttu endale hüüdnimeks „Pii“ võttis. Poiss on läbinisti taimetoitlane, kes on üles kasvanud oma isa peetavas Pondicherry loomaaias ning seetõttu tunneb loomi läbi ja lõhki. Teiseks tegelaseks võib lugeda Piiga koos elu jäänud bengali tiiger Richard Parkerit, kellega poiss ookeanil seilates igas aspektis arvestama pidi.

Pii pidas Vaiksel ookeanil vastu enam kui seitse kuud, tervelt kakssada kakskümmend seitse päeva. Selle aja jooksul muutus ta olude sunnil meeletult: hakkas sööma liha ja õppis loomi tapma. Samuti kujuneb elu koos tiigriga halastamatuks olelusvõitluseks, kus poiss kasutab ära kõiki oma teadmisi, et tiigrit natukenegi taltsutada. Ühe eriti ränga tormi ajal kaotab Pii enamiku oma varudest ning jääb üldise kurnatuse ja puuduliku hügieeni tõttu ka ajutiselt pimedaks. Sel perioodil kohtab ta ka teist merehädalist, kelle bengali tiiger aga

külmavereliselt nahka pistab. Mõne päeva pärast satub Pii saarele, kus leidub nii süüa kui ka magevett. Kuid kahjuks muutub paradiisi meenutav saar öösiti inimsööjasaareks ning seetõttu jätkavad merehädalised oma retke ookeanil. Viimaks jõuavad nad Mehhikosse, kus Richard Parker jäljetult sealsetesse metsadesse kaob.

Raamatus on väga tähtsal kohal ka usk ning Pii usulised otsingud. Poiss on avastanud enda jaoks korraka nii hinduismi, kristluse kui ka islami ning ei kaota hetkekski lootust ja usku tema arvates ühte ja ainukesse Jumalasse.

Romaani lõpus esitab poiss Jaapani laevafirma töötajatele oma seiklustest kaks versiooni, kuna algul ei taheta teda uskuda. Teises versioonis tegutsevad tema loomadest kaaslaste asemel ema, madrus ja laeva kokk. Kui Pii aga meestelt küsib, kumba versiooni nad rohkem usuvad saab ta vastuseks, et esimest.

Meeldejäävaim koht oli minu jaoks see, kui Mehhiko rannikule jõudes Richard Parker kohe džunglisse tormas. See tõi pisara silma, kuid meenutas, et loom jääb alati loomaks.

„Pii elu“ meeldis mulle väga, kuna kirjanik kasutas sõnu oskuslikult, kirjeldas sündmusi põnevalt ning arutas mitmete tähtsate probleemide üle, näiteks usk ja eksisteerimine. Minu arvates oli raamatu puhul miinuseks vahel liiga põhjalik ja pikk kirjeldus, mis segas lugejal hoida ennast tegevustega ühel lainel.

Raamatust õppisin ma seda, et elu tuleb võtta sellisena, nagu see on ning teha seda parimal võimalikul viisil.

Autor: Arko Narits

Tartu Tamme Gümnaasium

8.b klass

Juhendaja: Margit Ninn